

af Myndighederne. Det er i Virkeligheden meget undskyldeligt, at Skatteyderne gør det, og det sker ogsaa overordentlig tit. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, fordi de Folk har tabt deres Ret. Myndighederne skal ikke være Barnepiger for Borgerne, Borgerne maa selv læse Loven, de maa selv sætte sig ind i det, det er deres Pligt, for at de kan opnaa deres Rettigheder, saa jeg vil lade de Folk ligge, som de har redet.

Derimod skal jeg til Slutning om denne Sag nævne et Eksempel paa, hvor meningsløse Forhold der kan fremkomme, og det er et Eksempel, som er hentet ud af Livet, det hændte i Fjor i Aarhus. Der klagede en Skatteyder over sin Kommuneskat til Overligningskommissionen og fik Nedsættelse. Samtidig havde Skatteraadet faaet Mistanke til hans Selvangivelse, tog den op til ny Prøvelse og forhøjede hans Indkomst. Dette underrettede Skatteraadet Ligningskommissionen om, og denne forhøjede i Henhold dertil ogsaa hans Kommuneskatteansættelse, idet Kommuneskatten jo lignes paa Grundlag af Statsskatteansættelsen. Nu var det saa heldigt, at Skattekontoret i Aarhus blev opmærksom paa, hvad der var sket, og det kunde Skattekontoret gøre, fordi Traadene fra alle de skattelignende Myndigheder i Aarhus, Skatteraadet, Ligningskommissionen og Overligningskommissionen, samles paa Skattekontoret. Men havde det ikke været Tilfældet, havde Forholdet været som i saa at sige alle andre Købstæder, havde denne Skatteyder samtidig faaet Meddelelse fra Ligningskommissionen om, at hans Kommuneskat var sat op, og fra Overligningskommissionen om, at den var sat ned, og saa havde det jo ikke været saa let for Skatteyderen at finde ud af, hvem han skulde tro.

Saadan kunde jeg blive ved at nævne Eksempler paa uheldige Følger af Uoverensstemmelserne mellem de to Love, saa ogsaa af den Grund mener jeg, at Købstæderne er berettigede til saa hurtigt som muligt at faa en ny kommunal Skattelov. Min indtrængende Opfordring til den højtærede Indenrigsminister er da, at han, saa snart det lader sig gøre, fremsætter Forslag til en saadan Lov. Den højtærede Indenrigsminister har paa saa mange Omraader vist Forstaelse af Købstædernes Krav, og vil den højtærede Minister nu medvirke til, at Købstæderne faar en retfærdigere, bedre og fornuftigere Ordning af deres Beskatningsforhold, vil han imødekomme Købstædernes allerhøjeste Ønske.

Hvorledes denne Skattelov i øvrigt skal være, hvilke Principper der skal raade i den, skal jeg ikke komme ind paa, det hører ikke til min Opgave i Dag. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at Købstæderne vil være særdeles glade, hvis man vil gaa den Vej, som den kommunale Skattelovkommission har anvist.

Jeg skal saa tillade mig at omtale et Par Spørgsmaal, som vedrører den højtærede Kultusminister. Det ene Spørgsmaal angaar Kvinders Berettigelse til at være Medlemmer af Skolekommissioner. Da vi fik den kommunale Valglov af 1908, var det vist en almindelig Opfattelse, at naar nu Kvinderne fik lige Ret med Mændene med Hensyn til Valgbarhed og Valgret til de kommunale Raad og til Ligningskommissionerne, fik de samtidig fuld Ligeret med Mændene i kommunal Henseende, altsaa fuld Ret til ogsaa at have Sæde i de kommunale Kommissioner, deriblandt Skolekommissionerne. Der indvalgte ogsaa straks i 1909 en Del Kvinder i Skolekommissionerne, sagtens ud fra den Betragtning, at det vilde være heldigt at have Kvinderne med i Skoleledelsen, naar man havde dem med i Skolens Arbejde, som man havde haft i saa mange Aar. De Kvinder, som i 1909 indvalgte i Skolekommissionerne, var, saa vidt jeg ved, alle Medlemmer af de kommunale Raad, og der var derfor heller ingen Tvivl om deres Berettigelse til at være Medlemmer af Skolekommissioner. Ved Valget i 1913 gik imidlertid flere af disse Kvinder ud af de kommunale Raad, men blev atter af disse indvalgt i Skolekommissionerne, og saa skete der det mærkelige, at Kultusministeriet resolverede, at Kvinder i Købstæderne, der ikke var Medlemmer af de kommunale Raad, ikke kunde have Sæde i Skolekommissionerne. I Fjor kom dette Spørgsmaal noget paa Tale herinde, og den højtærede Kultusminister oplyste, at Ministeriets Afgørelse hvilede paa Købstadkommunalloven af 1868, men han oplyste tillige, at der var en noget divergerende Opfattelse af dette Spørgsmaal mellem Indenrigsministeriet og Kultusministeriet. Da der nu er Tvivl til Stede, og da sikkert alle i 1908 mente, at Kvinderne ikke alene skulde have Valgbarhed og Valgret til de kommunale Raad, men at de skulde have fuld kommunal Ligestilling med Mændene, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Kultusminister ved en lille Lovændring at søge at bringe dette Forhold i Orden, som det oprindeligt var tænkt. Jeg ved meget vel,